ΕΝΑ ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΚΟΨΕ ΤΟΝ ΛΑΙΜΟΝ ΜΕ ΜΑΧΑΙΡΙ ΣΑΝ ΚΑΤΣΙΚΙ

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΕΚΔΙΚΑΖΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟΝ ΠΑΤΡΩΝ

Ἡ ὀρεινὴ Αἰτωλοακαρνανία ἡ ὁποία κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη συγκλονίζεται συχνὰ ἀπὸ ἀνατριχιαστικὰ ἐγκλήματα, πρὸ 6μήνου περίπου ἐδέχθη νέαν κηλίδα αἵματος ἀθώου ποιμενόπαιδος. Ὀρεσίβιοι τοῦ Ξηρομέρου, κακῇ τῇ μοίρᾳ, θ' ἀπασχολήσουν καὶ πάλιν τὴν Δικαιοσύνην. Τὰ ἀπόκρημνα βουνὰ καὶ τ' ἄγρια φαράγκια της θὰ μεταφερθοῦν, ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς κατηγορούσης ἀρχῆς νοερῶς εἰς τὴν φαντασία πολλῶν συμπολιτῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως ἑνὸς στυγεροῦ ἐγκλήματος, ποὺ ἔλαβε χώραν τὴν 1ην παρελθόντος Ἰουνίου εἰς τὰ ἀπόκρημνα καὶ δασώδη ριζώματα τῶν ὀρέων τοῦ Ξηρομέρου.

Τὸ ἀνατριχιαστικὸν ἔγκλημα τοῦ Ριβικίου Ξηρομέρου θὰ λάβῃ, μετ' οὐ πολύ, τὸ φῶς τῆς δικαιοσύνης. Ὁ κατηγορούμενος διὰ τὸν φρικιαστικὸν φόνον τοῦ 11ετοῦς Λαζάρου Νικ. Σχίζα, Ἀπόστολος Γεωργ. Χόφιος ἢ Τόλιας, 30 ἐτῶν, θα προσαχθῇ ἐντὸς τῶν ἡμερῶν ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου Πατρῶν καὶ ἡ ὑπόθεσίς του θ' ἀπασχολήσῃ ἐπὶ πολύ κατὰ τὰς προβλέψεις ἁρμοδίων, τὴν δικαιοσύνην, διότι ἐκ τῶν ὑστέρων ὁ κατηγορούμενος ἀρνεῖται τὴν ἐνοχήν του καὶ αὐτόπται μάρτυρες δὲν ὑπάρχουν.

Ἀλλὰ ἄς δόσωμε τὰ γεγονότα μὲ τὴν χρονολογικήν των ἀκρίβειαν.

Εἰς τὰς ὑπωρείας τοῦ ὄρους Πεταλᾶ—Ξηρομέρου ἔχουν ἐγκατασταθῆ βοσκοὶ μὲ τὶς οἰκογένειές των. Εἰς τὴν θέσιν «Ἁγία Παρασκευὴ» εἶχε τὴν οἰκογενειακήν του καλύβην καὶ εὕρισκε τὴν γαλήνην του ὁ πτωχὸς γιδοβοσκὸς Νικ. Σχίζας πατὴρ τοῦ θύματος, εἰς ὄχι δὲ μακρυνὴν ἀπόστασιν ἐκ τῆς τοποθεσίας «Ἁγία Παρασκευή» καὶ παρὰ τὴν θέσιν «Ριβίκι» εἶχον τὰ «κλημέρια» τους ἡ οἰκογένεια τοῦ κατηγορουμένου καὶ τοῦ «σέμπρου» των Δημ. Ἀργύρη.

Τὴν πρωΐαν τῆς 1ης παρ. Ἰουνίου ὁ Δημ. Ἀργύρης προηγούμενος τοῦ «μισακοῦ» ποιμνίου των ἐξ αἰγοπροβάτων, ἔβγαζε ταῦτα πρὸς βοσκήν, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ἀπόστολον Τόλιαν. Περὶ τὴν 6.30 π. μ. τὸ «κοπάδι» τῶν Τόλια—Ἀργύρη συνηντήθη καὶ ἀνεμίχθη μὲ τὰ αἰγοπρόβατα τοῦ Σχίζα, τὰ ὁποῖα ἠκολούθει ὁ υἱός του Λάζαρος. Ὁ κατηγορούμενος Τόλιας παρετήρησε τὸν μικρὸν διὰ τὴν ἀνάμιξιν τῶν αἰγοπροβάτων, ὁ δὲ λάζαρος εὐφυέστατος, ὡς ἦτο (κατὰ μαρτυρικὰς καταθέσεις) ἀπήντησε χαριτολογῶν ὅτι «νὰ φροντίσῃς καὶ ἐσὺ «Μπάρμπα» νὰ μὴ σμίγουν τὰ κοπάδια μας» καὶ συνέχισε τὸν δρόμον «λαλόντας τὴν φλογέρα του».

Ὁ κατηγορούμενος, ὁ ὁποῖος ἦτο γνωστὸς διὰ τὴν ἀλαζωνείαν του καὶ τὴν «ψωροφιλοτιμίαν» του, ἐθίγη ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ μικροῦ, («δὲν μᾶς παίρνει ἄλλος ἐμᾶς τὸ γιακᾶ» λέει εἰς τὸν γάμον τοῦ ἀδελφοῦ του, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου λόγω ἀστεϊσμοῦ, ἔθραυσε τὴν ἀγκλίτσα του εἰς τὴν ράχην τοῦ πατρὸς Σχίζα) καὶ ἀφοῦ ἔκαμε τοὺς ὑπολογισμούς του μετὰ ἡμίωρον ἀπὸ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ ἀτυχοῦς Λάζαρου, μετέβη πρὸς συνάντησιν τοῦ μικροῦ. Ὁ στυγερὸς κακοῦργος (κατὰ τὸ κατηγορητήριον) ἐπλησίασε ἀθορύβως τὸν καθήμενον ἐπὶ πέτρας μικρὸν καὶ ἀφοῦ τὸν ἔρριψε κάτω, ἐγονάτισεν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ δυστυχοῦς Σχίζα καὶ ἐνῷ μὲ τὴν μία χεῖρα ἤγειρε τὴν κεφαλὴν τοῦ παθόντος καὶ ἐκράτει αὐτὸν ἀπὸ τὰ μαλλιά, μὲ τὴν ἄλλη ἐξήγαγε μάχαιρα, τῆς ὁποίας ἡ λεπίδα ἦτο 0,35 μ. καὶ τοῦ ἀπέκοψε τελείως τὴν κεφαλήν.

Ὁ Τόλιας, ἐγκαταλείψας πλέοντα εἰς τὸ αἷμα του τὸν σφαδάζοντα Λάζαρον, ἔσπευσε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ποίμνιόν του δίχως νὰ γίνῃ ἀντιληπτός, ὅτι ἀπουσίασεν, ἀπὸ τὸν «σέμπρο» τοῦ Ἀργύρη, λόγω τοῦ ἀσσώδους τῆς περιοχῆς καὶ τῶν ἀποκρήμνων ὀράχων κλπ. ἀνωμαλιῶν τοῦ ἐδάφους. Πλησίον τοῦ Ἀργύρη καὶ τῶν προβάτων του ὁ Τόλιας, ἀφοῦ ἔφαγεν, ἐκοιμήθη τὸν ὕπνον τοῦ...δικαίου!!!

Τὸ πτῶμα τοῦ τραγικοῦ θύματος Λαζάρου ἀνευρέθη μετὰ πολύωρον ἀναζήτησιν ἀπὸ τοὺς οἰκείους του, ἀπέχον περὶ τὰ δύο μέτρα ἐκ τῆς κεφαλῆς του, προφανῶς λόγω τῶν ἐπακολουθησάντων, τὴν σφαγήν του, σφαδασμῶν.

Ὁ Τόλιας, ψυχρὸς καὶ ἀσυγκίνητος, συλληφθεὶς ἀργότερον, ὡς ὕποπτος ἐξηναγκάσθη τέλος νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχήν του. Κατὰ τὴν ἀναπαράστασιν τοῦ ἐγκλήματος, ὁ κατηγορούμενος εἶπεν ὅτι «μὲ μιὰ μαχαιριὰ τοῦ ἔκοψα τὸ κεφάλι σὰν νὰ ἦτο σπουργίτης».

Ὁ μικρὸς «σπουργίτης» τῶν ριζωμάτων τοῦ ὄρους Πεταλᾶ ἐδολοφονήθη κατὰ τὸν ἀγριώτερον τρόπον. Ὁ 11ετὴς Λάζαρος Σχίζας ἔπεσε θῦμα αἱμοβόρων ἐνστίκτων καὶ οἱ λειτουργοὶ τῆς Θέμιδος καλοῦνται διὰ τῆς ἀποδόσεως δικαιοσύνης νὰ τιμωρήσουν ὑποδειγματικῶς τὸν μισάνθρωπον δολοφόνον.

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης Σελίδος) μυθιστορήματά του—«Ὁ Σκέλεθρος», «Πέρα ἀπ' τὸ καλὸ καὶ τὸ κακό»—καὶ μιὰ σειρὰ διηγημάτων, ποὺ ἡ δύναμή τους εἶναι ἀσυνήθιστη στὴ λογοτεχνία μας. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἕνας. Κι' ὁ ἄλλος εἶναι ὁ Λουκῆς Ἀκρίτας. Δημοσιογράφος στὴν Ἀθήνα, διευθυντὴς ἐφημερίδων κι' ἑνὸς περιοδικοῦ, ἔγραψε τρία μυθιστορήματα «Νέος μὲ καλὰς συστάσεις».«Ὁ κάμπος» καὶ «Ἁρματωμένοι»—τὸ τελευταῖο θὰ μποροῦσε νὰ ὀνομασθῆ «τὸ ἔπος τοῦ Ἀλβανικοῦ πολέμου» Ἔχουν ἐγκριθῆ ἀπὸ τὸ Ἐθνικὸ θέατρο γιὰ νὰ παιχθοῦν τὰ θεατρικὰ ἔργα του «Ὅμηροι» καὶ «Θεοδώρα». Στὰ 1951 ἐξελέγη βουλευτὴς Ἀθηνῶν καὶ σὰν μέλος τῆς Ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας πῆρε μέρος στὴν 6η σύνοδο τοῦ ΟΗΕ, ὅπου μὲ μνημειώδη λόγο του ὑποστήριξε τὰ δίκαια τῆς Κύπρου.

Ἡ κυπριακὴ ποίησι ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ ἕναν ἀριθμὸ ποιητῶν γνωστῶν κι' ἀγνώστων στὸ ἑλληνικὸ κοινό. Γνωστὸς στὴν Ἑλλάδα εἶναι ὁ Λεωνίδας Παυλίδης, ποὺ ποίημά του δημοσιεύουμε πιὸ πάνω, ὁ Τεῦκρος Ἀνθίας, χρόνια δάσκαλος στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν Ἀγγλία, ἀπὸ τὴν ὁποίαν γύρισε τελευτσῖα. Ἔχει γράψει τὶς ποιητικὲς συλλογὲς «Τὸ σφύριγμα τοῦ ἀλήτη», «Ἄγιε Σατάν...», «Δευτέρα παρουσία» καὶ 2—3 ἄλλες, ποὺ ὑπῆρξαν σταθμοὶ γιὰ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, ὁ στοχαστικὸς δραματιστὴς ἑνὸς καλυτέρου μέλλοντος ποιητὴς Θεόδωρος Περίδης. Ἡ ποιητὴς Γλαῦκος Ἀληθέρσης (Χατζηδημητρίου) ἔχει γράψει 4—5 ποιητικὲς συλλογὲς ποὺ διακρίνονται γιὰ τὸ πηγαῖο αἴσθημά τους. Ὁ ποιητὴς καὶ δημοσιογράφος Παῦλος Κριναῖος (Μιχαηλίδης) μὲ τὴν ἀρχαιοπρεπῆ ἔμπνευση καὶ τὴν ἐπιγραμματικὴ διατύπωση τῶν ποιημάτων του. Ὁ Πυθαγόρας Δρουτσιώτης, δικηνόρος καὶ τρυφερὸς εἰδυλλιακὸς ποιητής.

Ὑπάρχει καὶ μιὰ σειρὰ λιγώτερο γνωστῶν Κυπρίων ποιητῶν, ποὺ καλλιεργοῦν τὰ γράμματα μὲ τὸν ἴδιο ζῆλο. Εἶναι ὁ Ἀντώνης Ἰντιάνος, Νίκος Κρανιδιώτης, Μάνος Κράλλης, Παῦλος Βαλδασερίδης, Λευτέρης Γιαννίδης, Ἄγης Βαρεάδης, Χρ. Γαλατόπουλος, Γιάννης Λεύκης, Ξάνθος Λυσιώτης, Κ. Μαρκίδης, Ἄντης Πρενάρης, Ζήνων Ρωσσίδης, Κύπρος Χρυσάνθης, καὶ ἄλλοι, ποὺ μοῦ διαφεύγουν αὐτὴ τὴ στιγμή.

Ὅμως τὴν καρδιὰ τοῦ λαοῦ τῆς Κύπρου τὴν ἔχουν κατακτήσει οἱ δυὸ παλιοὶ ἐπικοί του ποιητές, ὁ Βασίλης Μιχαηλίδης (1849—1917) καὶ ὁ Δημήτρης Λιπέρτης (1866—1937). Ἔγραψαν κι' οἱ δυὸ στὴν κυπριακὴ διάλεκτο καὶ γι' αὐτὸ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰ ποιήματά τους βρίσκονται στὸ στόμα τῶν Κυπρίων, ποὺ τ' ἀπαγγέλλουν σὰν ποιήματα ἢ τὰ χρησιμοποιοῦν σὰν γνωμικά. Σὰν δεῖγμα τῆς ποίησής τους παραθέτω ἐδῶ ἑν'ἀπόσπασμα ποιήματος τοῦ Μιχαηλίδη, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Ἡ Κύπρος πρὸς τοὺς λέγοντας ὅτι δὲν εἶναι ἑλληνική» ὅπου τονίζει τὶς βαθειὲς ρίζες τῆς ἑλληνικότητάς της :

Τζι' ὅσοι τζι' ἄν ἦραν πάνω
[μου ἀνέμοι τζι' ἄν ἐδώσαν
ἤτουν οἱ ρίζες μου βαθειὰ τζιαὶ
[δὲν μ' ἐξερριζώσαν.
Ἐρρίψασιν τὰ φύλλα μου, ἐρρί-
[ψαν τοὺς ἀθθούς μου·
ἐσείσαν με τζι' ἐκλίναν με τζι'
[ἔκοψαν τὰ κλωνιά μου
μ' ἀπέσω στέκεται γερὴ ἡ ρίζα
[τζι' ἡ καρδιά μου ...

Ἡ Κύπρος τῶν διανοουμένων ἔτσι ἀπαντᾶ μὲ τὴν ποιητικὴ γλῶσσα «πρὸς τοὺς λέγοντας ὅτι δὲν εἶναι ἑλληνική». Ἡ Κύπρος τῶν μὴ διανοουμένων τοὺς ἀπαντᾶ μὲ τὴ γλῶσσα τῶν ὅπλων της.

ΔΗΜΟΣ ΚΟΣΜΑΣ

Γυναικεῖα Φορέματα
Παλτά Ταγιέρ
ΠΟΠΗ ΚΟΚΜΩΤΟΥ
Μαιζῶνος 71
(Πλατεῖα Ὄλγας)
«Ι. ΑΣΠΙΩΤΗΣ» ΠΑΤΡΑΙ

ΕΦΕΤΟΣ:

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ
ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΚΕΡΔΗ
ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Ἀνοίγει τὴν χρυσῆν περίοδον τῶν τυχερῶν του, τῆς ἐφετεινῆς κληρώσεως, μὲ τὴν ἀναγγελίαν μιᾶς σειρᾶς σπιτιῶν—διαμερισμάτων ποὺ ἠγοράσθησαν δι' αὐτοὺς εἰς νεόδμητα μέγαρα, στολίζοντα τὰς ὡραιοτέρας τοποθεσίας τῶν Ἀθηνῶν.

Εἰς τὸ νεόδμητον μέγαρον ποὺ δεσπόζει εἰς τὴν γωνίαν τῶν ὁδῶν ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ—ΚΡΙΕΖΩΤΟΥ ἠγοράσθη διὰ τοὺς τυχεροὺς τοῦ Λαχείου Συντακτῶν τὸ ΓΩΝΙΑΙΟΝ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ τοῦ 2ου ΟΡΟΦΟΥ. Περιλαμβάνει: Χώλ, 5 δωμάτια, δωμάτιον ὑπηρεσίας, μαγειρεῖον, ὀφίς, πελυτελές πλῆρες λουτρόν, δύο W.C. καὶ ἀποθήκην εἰς τὸ ὑπόγειον. Ἐξυπηρετεῖται μὲ 2 ἀσανσέρ, κεντρικὴν θερμανσιν, θερμὸν ὕδωρ δι' ἠλεκτρικοῦ θερμοσίφωνος, ἐσωτερικὰς ἐγκαταστάσεις τηλεφώνου καὶ ραδιοφώνου κλπ. Συμπληρώνουν τὰ πλουσιώτατα «κομφόρ» τοῦ διαμερίσματος 4 ἐντειχισμένα ἐρμάρια καὶ 3 παταρία. Τὸ ὅλον μέγαρον εἶναι πολυτελοῦς κατασκευῆς καὶ ἐπιβλητικοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ σχεδίου.

ΑΙ 5 ΠΡΩΤΑΙ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΙ ΣΕΙΡΑΙ ΕΞΑΝΤΛΟΥΝΤΑΙ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΑΣ ΠΡΙΝ ΕΞΑΝΤΛΗΘΟΥΝ

ΔΙΟΤΙ ΜΕ ΑΥΤΟ ΔΙΕΚΔΙΚΕΙΤΕ ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΚΕΡΔΩΝ:

ΤΟ ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΚΕΡΔΟΣ ΤΩΝ 1.200.000 ΔΡΑΧ.

Τὸ ὁποῖον θὰ διανεμηθῆ εἰς τρεῖς Τυχερούς, μόνον τῶν 5 πρώτων προνομιούχων Σειρῶν, ὡς ἑξῆς:

Ο 1ΟΣ ΔΡ. 750.000 - Ο 2ΟΣ ΔΡ. 250.000 - Ο 3ΟΣ ΔΡ. 200.000

Τὰ γενικὰ κέρδη τοῦ Λαχείου θὰ εἶναι ἐφέτος, εἰς σπίτια καὶ μετρητά, κατὰ πολὺ μεγαλύτερα τῶν προηγουμένων ἐτῶν. ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ ΤΗΝ ΣΥΣΤΑΣΙΝ: ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΕΓΚΑΙΡΩΣ ΤΑ ΛΑΧΕΙΑ ΣΑΣ, ΔΙΟΤΙ ΘΑ ΕΞΑΝΤΛΗΘΟΥΝ.

(Δημοσιεύονται μόνον δυνάμει εἰδικῆς ἐντολῆς τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Η.Ε.Α.)

ΑΝΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ

ΤΟ ΒΟΡΕΙΟΤΕΡΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΠΟΥ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΘΑΛΠΩΡΗ ΥΠΟ ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑΝ 50 ΒΑΘΜΩΝ ΚΑΤΩ ΤΟΥ ΜΗΔΕΝΟΣ

ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ. (Μεσογ. Πρακτ. Τύπου). Τὸ βορειότερον ξενοδοχεῖον τοῦ κόσμου εὑρίσκεται εἰς τὸ Σαϊντρε—Στραίμφγιόρντ τῆς Γροιλανδίας ὅπου ὑπάρχει καὶ τὸ βορειότερον πολιτικὸν ἀεροδρόμιον τοῦ κόσμου ποὺ ἐξυπηρετεῖ τὴν μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Δυτ. Ἀμερικῆς ὑπερπολικὴν ἀεροπορικὴν γραμμήν.

Τρεῖς φορὰς τὴν ἑβδομάδα καταφθάνουν εἰς τὸ ἀεροδρόμιον αὐτὸ τὸ ἕν μετὰ τὸ ἄλλο δύο ἀπὸ τὰ γιγαντιαῖα ἀεροπλάνα τῆς σκανδιναυϊκῆς ἀεροπορικῆς ἑταιρείας ποὺ ἐξυπηρετεῖ τὴν γραμμὴν αὐτήν. Τὸ ἕνα προέρχεται ἀπὸ τὴν Εὐρώπην καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴν Καλιφορνίαν ἐνῷ τὸ ἄλλο ἔχει ἀκριβῶς ἀντίθετον κατεύθυνσιν. Εἰδικὰ θερμασμένα λεωφορεῖα παραλαμβάνουν τοὺς ἐπιβάτας καὶ τοὺς μεταφέρουν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ποὺ εὑρίσκεται εἰς ἀπόστασιν 20 μόλις χιλιομέτρων ἀπὸ τοὺς αἰωνίους πάγους τῆς Γροιλανδίας. Ἡ τοποθεσία Σαϊντρε—Στραϊμφγιόρντ εἶναι κατὰ τοῦτο προνομιοῦχος ὅτι προστατεύεται ὑπὸ σειρᾶς ὀρέων ἀπό τὰ παγερὰ βόρεια ρεύματα καὶ ὅτι φθάνει μέχρις αὐτῆς ἡ ἐπίδρασις τοῦ Ρεύματος τοῦ Κόλπου. Μέχρι πρὸ ἑνὸς ἀκόμη ἔτους, ὅτε ἤρχισαν τὰ ὑπερπολικὰ δρομολόγια τῆς SAS, ἦτο τὸ μέρος αὐτὸ ἄγνωστον. Κατὰ τὸ παρελθὸν ὅμως ἔτος τὸ ἐπεσκέφθησαν περίπου 6000 ταξιδιῶτες πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦσαν εὐτυχεῖς εὑρίσκοντες τὴν θαλπωρὴν τοῦ βορειοτέρου ξενοδοχείου τοῦ κόσμου δοθέντος ὅτι κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας κατέρχεται τὸ θερμόμετρον μέχρι καὶ τῶν 50 βαθμῶν κάτω τοῦ μηδενός.

Τὰ ἀεροπλάνα φθάνουν καὶ ἀναχωροῦν περὶ τὸ μεσονύκτιον καὶ τοῦτο δίδει εἰς τοὺς ταξιδεύοντας κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀπολαύσουν τὸ μοναδικὸν θέαμα τοῦ ἡλίου τοῦ μεσονυκτίου. Τὸ ξενοδοχεῖον ἀνηγέρθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τῆς Δανίας ἡ ὁποία καὶ τὸ ἐκμεταλλεύεται. Τὰ δωμάτια ποὺ διαθέτει εἶναι ὀλίγα δοθέντος ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτας εἶναι περαστικοί. Τώρα ἐν τούτοις μελετᾶται ἡ ἐπέκτασίς του, ἀφ' ἑνὸς διότι τὰ τρισεβδομαδιαῖα δρομολόγια θὰ γίνουν ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους καθημερινὰ καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐπειδὴ τὸ Σαϊντρε—Στραίμφγιόρντ προσελκύει ὁλοὲν καὶ περισσοτέρους περιηγητὰς ποὺ θέλουν νὰ μείνουν ὀλίγας ἡμέρας κοντὰ εἰς τὸν Βόρειον Πόλον.

ΟΙ "ΑΡΜΑΤΩΜΕΝΟΙ,,

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης Σελίδος τῶν πτυχώσεων», καθὼς ἐπιγραμματικὰ εἶχε χαρακτηρίσει κάποτε τὴ φουστανελλάδικη ντυμασιὰ ὁ Ζαχαρίας Παπαντωνίου. Φοροῦν δηλαδὴ στὸ κεφάλι τους τὴ χρυσοκέντητη χαρτσωτὴ σκούφια, στραβὰ, πλάγια πρὸς τὸ δεξιὸ αὐτί, ἀφοῦ τὴν τσακίσουν πρώτα, διπλώσουν δηλαδὴ τὸ γύρο της πρὸς τὰ μέσα ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό. Περνοῦν στό κορμί τους τὸ χασεδένιο πουκάμισο, φαρδομάνικο γιὰ νὰ φαντάζουν τὰ ὄμορφα στολίδια τῶν μανικιῶν τῆς κορμοφάνελλας καὶ σουφρωμένο πάνω στοὺς νωμῖτες. Πάνω σ' αὐτὸ περνοῦν τὴ βελούδινη καὶ χρυσοκέντητη βυσσινιὰ ἢ μαύρη ἢ ἄλλου χρώματος φέρμελη. Ζώνουν γερὰ στὴ μέση τους τὴν ὁλόλευκη καὶ πολύπτυχη μὲ τὶς «σαράντα μαννοῦλες καὶ λαγιόλια» φουστανέλλα—τὸ χαρακτηριστικώτερο αὐτὸ ἐξάρτημα τῆς τοπικῆς φορεσιᾶς, ποὺ χαρίζει καὶ τόνομά της στὸν ντυμένο μὲ τὴν δλη Αἰτωλικὴ ντυμασιά, βαφτίζοντάς τον «φουστανελλοφόρο». Ζώνουν γύρω σ' αὐτὴ ἄλλη πλατειὰ δερμάτινη λουρίδα, ποὺ κρατάει τὸ ἀπὸ χοντρὸ βελοῦδο καλλιτεχνικὰ χρυσοκέντητο σελλάχι. Ντύνουν ὁλόκληρα τὰ πόδια τους μὲ τὶς ἄσπρες σκάλτσες, ποὺ ψηλά, πάνω στὴ βάση τοῦ μηροῦ, δένονται μὲ σκοινὶ ἀπὸ δερμάτινη λουρίδα καὶ κατω στὴν πατοῦσα μὲ πέτσινο φτερίδι· αὐτὰ τῆς κρατοῦν τεζαριστὲς κι' εἶναι τὸ τέντωμά τους αὐτὸ ὁ δείχτης τοῦ βαθμοῦ τῆς φιλοκαλλίας σὲ κάθε φουστανελλοφόρο. Δένουν στὶς γάμπες τους τὶς μαῦρες ἢ χρυσοκέντητες μὲ τὶς μικρὲς φοῦντες στὶς ἄκρες τους σκαλτσοδέτες, ποὺ τὸ δέσιμό τους ἀπαιτεῖ ἰδιαίτερη δεξιοτεχνία ὥστε στὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ ποδιοῦ, στὸ καλάμι νὰ κάνουν κοιλιὰ κάτω τὰ γαϊτάνια τους καὶ πίσω, ἀκριβῶς παρακάτω ἀπὸ τὴν ἀντζια νὰ κρέμωνται οἱ μικρὲς ἀκρινὲς φοῦντες τους. Γέλος ποδένονται τὰ ὁλοκόκκινα ἢ μαῦρα λουστρινένια φουντωτὰ τσαρούχια, καλλιτεχνικώτατα κι' αὐτά, βγαλμένα ἀπὸ τὴν ἀνθηρὴ τσαρουχάδικη παράδοση τῶν Αἰτωλικῶν κέντρων τοῦ Μεσολογγιοῦ, τοῦ Ἐπάχτου τοῦ Βραφωριοῦ, τοῦ Κεφαλοβρύσου, τοῦ Καρβασαρᾶ.

Πάνω σ' αὐτὴ τὴν ἀποθέωση τοῦ ἄσπρου χρώματος τῆς φουστανελλάδικης στολῆς ἀραδιάζουν μὲ τὴν σειρὰ τὴν ἁγιασμένη ἀπὸ τὸ αἷμα καὶ τὴ φωτιὰ ἀσημένια πανοπλία τοῦ 1821, ποὺ τὴν ἀποτελοῦν τὰ λεγόμενα Ἄρματα. Δηλαδὴ κρεμοῦν στὸ στῆθος τὸ ὁμορφοσκαλισμένο κουστέκι, θηλυκωμένο στὶς τέσσερες ἄκριες τοῦ στήθους μὲ τριγωνικὰ θηλυκωτάρια, ποὺ φέρνουν χαραγμένο τὸ δικέφαλο ἀητό, ἐνῷ στὸ κέντρο του, κρεμασμένη μὲ ἁλυσσίδες χιαστί, δεσπόζει μιὰ ἀργυρῆ πλάκα, τετράγωνη ἢ στρογγυλή, μὲ τὸν Ἅη—Γιώργη σκαλισμένο στὴν ἐπιφάνειά της. Στὰ φύλλα τοῦ σελλαχιοῦ στερεώνουν τὸ ἀσημοκούμπουρο, τὸ ἀργυρὸ μυτερὸ χαρμπὶ καὶ τὸ ἀσημένιο γιαταγάνι. Πίσω, καταμεσίς, κρεμοῦν ἀπὸ τὸ λουρὶ τοῦ σελλαχιοῦ δυὸ καφασωτὲς ἀσημένιες μπαλάσκες. Ἀριστερά, πάνω στὴ φουστανέλλα τοποθετοῦν, μὲ λουρίδα ἀπὸ τὴ μέση κι' αὐτό, τὸ φυσεκλίκι μὲ τὶς δυὸ—τρεῖς σειρὲς γαντζούδια του, ἐνῷ ψηλότερα περνοῦν τὸ κρεμασμένο μὲ διπλὲς ἁλυσίδες ἀπὸ τὸν ὦμο στρογγυλὸ χαϊμαλὶ μὲ τὸ τετραβάγγελο μέσα στῆ θήκη του. Τὸ μπροστινὸ καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ μέρος τῆς φουστανέλλας σκεπάζεται ἀπὸ τὴ μιὰ ἢ δυὸ μὲ τὰ πολλὰ ἁλύσσια τους ἀσημοσουγιές. Τὰ γόνατα προστατεύονται μὲ τὰ ἀσημένια κοῖλα γονατάρια καὶ τὰ τσαρούχια στολίζονται μπροστὰ μὲ τὶς τσαρουχοθηλιές. Ἀριστερὰ τοῦ κορμιοῦ κρεμοῦν μὲ μεταξόπλε το τὴν πολυϋμνητη μακριὰ καὶ κυρτὴ πάλλα. Γιὰ νὰ γίνῃ πιὸ φανταχτερὸς ἀκόμα ὁ στολισμός τους ἀφήνουν νὰ προβάλλῃ φουσκωτὰ ἀπὸ τὸ σελλάχι ἕνα μεταξωτὸ μεγάλο μαντῆλι, γαλάζιο ἢ τριανταφυλλί.

Ἔτσι ντυμένοι οἱ «Ἁρματωμένοι» πανηγυρισταί, ὅλοι καλοδέματοι καὶ διαλεχτοὶ σὲ ἐμφάνιση καὶ ἀνάστημα, καλοκαμωμένοι, πρόσχαροι κι' ὅλο λεβεντιὰ ἀντιπρόσωποι κάποιας μακρυνῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς, πῶς ἀληθινὰ νὰ μὴ φαντάζουν, ἄλλος «σὰν τὸν Ἅη-Γιώργη» κι' ἄλλος «ἀνείφκιαστος σὰν τὸ Θανάση Διάκο», καθὼς τοὺς παρώμοιασαν οἱ Μεσολογγῖτες ποιητές, ποὺ ἐξ ἀφορμῆς τῶν «Ἁρματωμένων» αὐτῶν:

«τ' ἀρματωλίκι ἀνέβασάν καὶ
[τὴν ἀγάπη ἀντάμα
στ' ἀστέρια, στὸ φεγγάρι,
[στοὺς Θεοὺς!».

Ἕνας σὲ κάθε παρέα, καὶ βέβαια ὁ προικισμένος μὲ πολλὴ σύνεση, μὲ κοινωνικὴ παράσταση, μὲ γενικώτερο κῦρος καὶ μὲ σχετικὴ πεῖρα στὸ ἐθιμοτυπικὸ μέρος τοῦ πανηγυροῦ ὁρίζεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους μπουλουκτσῆς τους, ἀρχηγός, καὶ παίρνει πάνω του ὅλες τὶς εὐθῦνες καὶ τὶς φροντίδες τοῦ γλεντιοῦ.

Αὐτὸς μαζεύει καὶ κρατάει τὶς προκαταβολές, ποὺ καταθέτουν γιὰ τὰ ὁμαδικὰ ἔξοδά τους οἱ «Ἁρματωμένοι», αὐτὸς κουμανταίρνει σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις τὴν παρέα, αὐτὸς ἔρχεται σὲ ἐπαφὲς μὲ τοὺς ἄλλους ἀρχηγοὺς γιὰ τὶς ἀπαραίτητες κοινὲς συμφωνίες καὶ γιὰ τὸ συντονισμὸ τῶν λεπτομερειῶν, αὐτὸς κυρίως ἔχει τὴ μεγάλη φροντίδα νὰ συγκεντρωθοῦν οἱ τόσο δυσκολόβρετες στολὲς καὶ πανοπλίες ὅλης τῆς πορείας. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ παρέα τὸν ὑπακούει μὲ μιὰ πειθαρχία, ποὺ μοιάζει τὴ στρατιωτική.

ΑΥΡΙΟΝ : Τὸ τέλος

Η ΥΙΟΘΕΣΙΑ ΤΩΝ ΟΡΦΑΝΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης Σελίδος **τρέφονται ἑλληνόπρεπα καὶ θὰ γίνουν μιὰ μέρα θερμοὶ πρεσβευτὲς τῆς Πατρίδας τους στὴ μεγάλη χώρα ποὺ θὰ ζήσουν.**

Εἴπαμε ὅτι τὸ ζήτημα εἶναι κοινωνικὸ καὶ ὡς ἐκ τούτου σύνθετο. Ὑπάρχει καὶ ἡ ἄλλη πλευρὰ τοῦ ζητήματος. Ἡ ἀποκατάσταση τοῦ παιδιοῦ σὰν παιδιοῦ κι' ὄχι σὰν ἑλληνόπαιδος. Ἡ περίπτωσή αὐτὴ ποὺ ἔχει καὶ τὴν ἀνθρωπιστικὴ καὶ καλὴ πλευρά της, θὰ μᾶς ἀπασχολήση στὸ αὐριανό μας σημείωμα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΛΗΣ

Στὶς πιὸ χαμηλὲς τιμὲς
ΒΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
ΡΑΔΙ